

Про вигнання письменник говорить і щодо себе. Скажімо, одним із найяскравіших самоозначень є такі рядки з поеми "Попіл імперій" Юрія Клена:

Куди б ти не пішов, потужний вітер
Тобі несе сузір'я рідні вслід [...]
І де б ти не блукав, у кожному краї
Той самий напинається намет.
О, скрізь під рідним небом спочиває
Жебрак, мандрівник, лицар і поет [3, с. 16].

Відчувається, що хай про які далекі мандри йдеться Юрію Кленові та його персонажам, але мрією письменника є спочити "під рідним небом", і не важливо, яку з іпостасей запропонує йому доля. А до рідного неба може привести хіба сон і творчість, і Юрій Клен вирушає в

ці мандри без роздумів – а разом із ним подорожує по всьому світу й Порфирій Горотак.

Список використаних джерел

1. *Горотак Порфирій*. Дияболічні параболи/ Порфирій Горотак.– Зальцбург: Нові Дні, 1947. – 110 с.
2. *Клен Юрій*. Каравели/ Юрій Клен. – Видавництво Юрія Тищенка. – Прага, 1943. – 134 с.
3. *Клен Юрій*. Твори: у 4 т. / Юрій Клен – Нью-Йорк: Наукове товариство ім. Шевченка, 1992. – Т 1. – 382 с.
4. *Мельник Я.* Мандрувати – не належати нікому/ Ярослав Мельник //Літературна Україна. – 2014. – № 16. – С. 1–5.
5. *Слабошпицький М.* Профіль з "гронап'ятірного". Юрій Клен / Михайло Слабошпицький // 25 поетів української діаспори. – К.: Ярославів Вал, 2006. – С. 7–48.
6. *Шевельов Ю.* Легенда про український неоклясицизм / Юрій Шевельов // Вибрані праці: у 2 кн. – К.: Києво-Могилянська академія, 2008. – Т. 2. Літературознавство. – С. 393-446.

Надійшла до редколегії 02.09.15

T. Syniook, Postgraduate Student
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv

ART TRAVELLING OF YURI KLEN: FROM "THE CARAVELS" TO "THE DIABOLIC PARABLES" BY PORPHURY HOROTAK

The article deals with the problem of evolution of travel motive in the Yuri Klen's heritage. Collection of poems, named "The Caravels" and "The Diabolic Parables", written with Leonid Mosendz under the mystified image "Porphyry Horotak, are investigated".

Keywords: mystification, emigration, locus.

Т. Синеок, асп.
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ

ТВОРЧЕСКИЕ ПУТЕШЕСТВИЯ ЮРИЯ КЛЕНА: ОТ "КАРАВЕЛЛ" – К "ДИАБОЛИЧЕСКИМ ПАРАБОЛАМ" ПОРФИРИЯ ГОРОТАКА

В статье исследована эволюция мотива путешествий в творчестве Юрия Клена. Изучены поэтический сборник Юрия Клена "Каравеллы" и сборник стихотворных пародий "Дияболические парабола", написанный совместно с Леонидом Мосендзом под именем мистифицированного Порфирия Горотака.

Ключевые слова: мистификация, литературная эмиграция, locus.

УДК 821.161.2

Ю. Шкуратенко, асп.,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ

ОСОБЛИВОСТІ ХУДОЖНЬОГО ОПРАЦЮВАННЯ НАРОДНОГО АНЕКДОТУ ПАВЛОМ ГЛАЗОВИМ

У статті йдеться про специфіку художнього опрацювання П. Глазовим народних джерел, а саме анекдотів. Аналізуються найяскравіші зразки гуморесок письменника, в основу яких було покладено анекдоти. Простежується ступінь літературного опрацювання їх на всіх рівнях художнього твору.

Ключові слова: анекдот, сюжет, інтерпретація.

Завдяки своїй гумористичній творчості П. Глазовий ще за життя здобув надзвичайну популярність серед українців. Про це свідчить той факт, що у 80-х – 90-х роках минулого століття без його участі не відбувся жодний святковий концерт, присвячений урочистим подіям державного рівня. Не менш красномовним свідченням популярності П. Глазового є ще одна подія. Це концерт у столичному палаці "Україна", присвячений вісімдесятиріччю письменника. Як оповідає його товариш В. Пшеничнюк, за відсутності будь-якої реклами по радіо й телебаченню на ювілей письменника було продано абсолютно всі квитки. Дізнавшись про цю приємну новину, П. Глазовий зауважив: "Оце вам вся реклама!"

Справді, важко не погодитися з тим, що П. Глазовому не потрібно було жодної реклами. Його знали, любили й поважали в народі. У цьому полягав "феномен Глазового", який не лишився осторонь зацікавлень науковців. Письменник став об'єктом уваги таких дослідників, як В. Косяченко, І. Зуб, В. Євтушенко, які побіжно розглядали причини подібного феномену і здебільшого зверталися до художніх засобів, завдяки яким автор досягає комічного ефекту, до успадкованої форми "співомовки" та інших особливостей його творчої манери.

Мета нашої статті – з'ясувати особливості інтерпретації П. Глазовим народних анекдотів, які були основою його оригінальних творів.

Не можна заперечити той факт, що невід'ємним складником його популярності була співпраця з багатьма артистами естрадного жанру, такими як А. Сова, А. Паламаренко, А. Литвинов, Н. Крюкова та іншими акторами.

Ще одним не менш важливим складником загального визнання був тісний зв'язок його творчості з фольклором, а саме глибока закоріненість у сміхову культуру українського народу. Адже письменник засвоїв і активно користувався здобутками української гумористично-сатиричної традиції. Зокрема, дослідник В. Євтушенко наголошує на міцному зв'язку художньої спадщини П. Глазового з творчістю народу: "Від часу Степана Руданського, мабуть, не було в Україні поета-гумориста, який у своїх творах так широко використовував би народну творчість" [7, с. 19]. Про це ж пише і В. Домчин: "Поет-гуморист Павло Глазовий чи не найвдаліше продовжує школу С. Руданського. Він уміє вправно, майстерно обіграти народну усмішку, жарт, одягти її в привабливі поетичні шати" [6, с. 159]. Подібної думки дотримується й В. Косяченко, прослідковуючи тяжін-

ня до фольклорної творчості як у С. Руданського, так і в П. Глазового [11, с. 24].

Насамперед йдеться про такі жанри української словесності, як народна усмішка, жарт, прислів'я, анекдот. Проте чи не найвагомішу роль серед усіх перерахованих гумористично-сатиричних фольклорних жанрів посідає анекдот. Саме до цього жанру неодноразово звертався П. Глазовий, поетично опрацьовуючи його й надаючи йому нового звучання.

Таке художнє опрацювання народних усмішок, анекдотів, жартів і прислів'їв, з одного боку, визначали як рису його творчої манери. З іншого боку, за це письменника постійно критикували і фахівці, і колеги "по цеху". Однак те, що дехто вважав ґанджем, насправді було частиною бачення суті своєї творчості самим письменником. "Стосовно перероблених мною анекдотів, що часто-густо ставили мені в провину, – зазначає П. Глазовий, – то скажу так: от ви маєте шматок золота, а я майстер. Узяв, з того шматка золота зробив перстень та ще й гарного камінчика вставив у оправу. І вже з того шматка золота виріб в кільканадцять разів стає дорожчим. Ось так і народна творчість: береться шматок золота, а потім, якщо ти дійсно майстер і в тебе є певні уміння, з цього шматка золотого робиш річ. І це вже літературна річ. А що, зрештою, ми не беремо з народу? Все з народу: і мова, й культура, і традиції, й пісня..." [7, с. 115].

Отже, письменницька майстерність, на думку П. Глазового, проявляється в мистецькому підході до обробки народної творчості. Адже сама вона є невичерпним джерелом народної мудрості. А чи не найбільш цінним жанром усної словесності для гумориста і сатирика є анекдот. "Анекдот – це шматок золота для ювеліра, золота грубого, необробленого, – міркує Павло Газовий у інтерв'ю В. Чемерису. – Ювелір – тільки ювелір, а не підмайстер, не заробітчанин, – і робить з нього цінну, а часом і безцінну річ" [8].

На думку Р. Кирчева, анекдот – найбільш популярний жанр усної словесності [9, с. 12]. Можливо, саме це і було причиною того, що анекдот став одним із джерел творчості багатьох письменників. Адже мотиви цього фольклорного жанру можна побачити в інтермедіях Я. Гаватовича, у "Москалі-чарівнику" І. Котляревського, у гумористичних оповіданнях і повістях Г. Квітки-Основ'яненка (таких як "Підбрехач", "Пархімове снідання", "Конотопська відьма"), у "Співомовках" С. Руданського, у гуморесках С. Олійника, П. Глазового та ін. Однією з причин, яка, на нашу думку, сприяла надзвичайній популярності анекдоту серед письменників, була його жанрова специфіка. Щоб з'ясувати, у чому вона полягає, звернемося до визначення анекдоту. Це коротка усна оповідь гумористичного чи сатиричного ґатунку з дотепним фіналом [1, с. 42]. Сюжет анекдоту розгортається довкола якоїсь незвичайної чи кумедної події, ситуації, завдяки якій проявляється негативна риса характеру якогось героя. Об'єктом відображення в ньому є смішні й кумедні сторони родинного та громадського життя людей [13, с. 12].

Ці якості народного анекдоту охоче використовував у своїй творчості і П. Глазовий, зокрема в гуморесці "Дерьмо", в якій він звертається до теми пияцтва. Вона типологічно споріднена з народним анекдотом "Думає-те добро", уміщеним у збірнику "Українська народна сатира і гумор", виданим за редакцією Г. Нудьги [10]. Сюжет анекдоту автор майже не змінює. Йдеться про батька, який п'є в чайній (в анекдоті) або в пивній (у П. Глазового) горілку. За сюжетом, до нього прибігає син (в анекдоті) або дочка (у П. Глазового) для того, щоб погукати батька додому. І у народному анекдоті, і в гу-

моресці П. Глазового батько змушує свою дитину спробувати горілку. Реакція сина в анекдоті: "Гірке, тату!" [10] подібна до реакції доньки в авторській гуморесці: "Фе, яке погане!" [5, с. 38].

Натомість розв'язка різниться. У народному анекдоті батько каже: "Бач, бач, яка горькота, як то тяжко її пити, а ви з мамою думаєте, що мені тут добре, що я тут мед п'ю" [10]. П. Глазовий осучаснює сюжет тим, що обігрує традиційну смакову гіркоту оковитої за допомогою русизму "дерьмо": "Так іди й скажи мамуні, // Що це за "дерьмо", // Бо вона там дума, мабуть, // Що ми мед п'ємо" [5, с. 38].

Попри те, що в обробці П. Глазового сюжет цього анекдоту не зазнав суттєвих змін, письменник зумів осучаснити власний твір, зробити розв'язку більш гострою й лаконічною, увівши на означення горілки стилістично марковане слово "дерьмо".

Серед доробку письменника відомими є гуморески "Футляр" і "Ласкава Варшава". Можемо припустити, що сюжетною основою твору "Футляр" є народний анекдот "Важкий кошик" [10]. Уже назви цих творів дають підстави твердити, що тут прослідковується не проста заміна кошика футляром, а концептуальна зміна художньої деталі, оскільки футляр одразу відсилає нас до оповідання А. Чехова "Людина в футлярі" й поглиблює розуміння образу головного героя як людини, котра закрилася у своєму внутрішньому світі.

Щоби потвердити нашу думку, звернемося до сюжету народного анекдоту. У ньому йдеться про ревнивого хлопця, який вирішив носити свою жінку в кошику. Коли минуло п'ятнадцять літ, він, втомившись, сів на пень і побачив поруч зі своєю жінкою в кошику сусіда [10].

П. Глазовий по-новому переосмислює ідею твору, оскільки героєм його гуморески постає не просто ревнивий хлопець, а сивий старий чоловік, який оженився на гарній молодій жінці [5, с. 78]. Змінюючи персонажів, письменник поглиблює етичний конфлікт. Адже йдеться не лише про ревності й подружню зраду, йдеться про ревності, спричинені різницею у віці. Тож у моралі йдеться про те, що "Ой, не жий старому // З молодію в парі, // Бо її сховати // Важко і в футлярі" [5, с. 78].

Автор загострює кульмінацію, перетворює оповідну манеру анекдоту на справжню динамічну фабулу. Порівняймо фрагмент з нього ("Пішов він у ліс, втомився, сів на пень, відпочити, а кошик поставив перед собою. Глядь... а там..." [10]) з гумористичною картиною П. Глазового ("Якось він, спіткнувшись, // Впав на тротуарі. // Відлетіла з тріском // Кришка із футляру, // І старий побачив // У футлярі пару" [5, с. 78]). Нейтральні дієслова "пішов", "сів", "відпочив" письменник замінює словами на позначення активної дії "спіткнувся", "впав", "відлетіла", у такий спосіб драматизуючи кульмінацію і підводячи слухача до неочікуваної розв'язки.

Типологічно спорідненими видаються гумореска П. Глазового "Ласкава Варшава" і народний анекдот, який міститься під назвою "Сахар" у збірнику "Веселий оповідач", упорядкованому Б. Грінченком [3, с. 14]. Будеється цей анекдот на протиставленні, контрасті між реальністю і уявленням про цю реальність. Йдеться, зокрема, про те, як один зі співрозмовників вихваляє, наскільки солодким є цукор. Поступово в розмові з'ясується невідповідність: виявляється, що цукру він ніколи не їв, а висновок про те, що цукор є солодким, зробив зі слів інших людей. "Та мені розказував цимбалистий, а йому казав басистий, що як вони грали у жидів весілля, то жиди їли, – і такий, каже, солодкий, що аж страх!" [3, с. 14].

Ці слова засвідчують той факт, що цукру насправді ніхто не куштував. Цікаво, що цукор на той час був важ-

кодоступним для менш заможного (на відміну від єврейського) українського населення продуктом, а це, у свою чергу, робило його таким жаданим і бажаним.

Порівнюючи об'єкти, довкола яких розгортається діалог у народному анекдоті й у гуморесці, зазначимо, що недосяжною й не менш бажаною, ніж цукор на початку ХХ ст., була поїздка до Варшави наприкінці ХХ ст. Тож не дивно, що в очах одного зі співбесідників Варшава є "ласкавою".

Для поглиблення протиставлення реальної Варшави і її бажаного в очах співрозмовника образу письменник використовує прийом градації. Він нагромаджує перелік усіляких уявних благ, які чекають на подорожнього у Варшаві, доводячи його до абсурду. Виявляється, що з вечірнього експресу "тебе до ресторану // Везуть "мерседесом" [5, с. 220]. У ресторані "Можеш їсти що завгодно, // Що завгодно пити. // А за страви і напої // Не треба платити" [5, с. 220]. Далі співрозмовник оповідає, що не потрібно платити ані за номер, ані за постіль... Врешті-решт, другий співрозмовник перериває монолог запитанням: "А чи часто, пане-брате, // Їздив у Варшаву?" [5, с. 220]. Виявляється, що ніколи. Проте, з його слів, там бувала його жінка [5, с. 220].

Попри те, що сюжети народного анекдоту й авторської гуморески різняться, вони будуються за одним принципом. Це дає нам підстави припустити, що джерелом для написання "Ласкавої Варшави" міг бути анекдот "Сахар", або інший анекдот, подібний до нього за своєю сюжетною схемою. Якщо наше припущення правильне, то гумореска "Ласкава Варшава" є твором, в якому анекдотична основа зазнала суттєвих авторських змін.

У своєму творчому доробку П. Глазовий не оминає і характерної риси, без якої не можна уявити українця. Йдеться про любов до сала, яке є невід'ємною частиною традиційної української кухні. Письменник обігрує цю тему в таких гуморесках як "Вердловий гість" та "Українське сало". Перша з названих гуморесок типологічно споріднена з анекдотом про двох кумів, які частуються горілочкою і їдять сало з огірками та помідорами. Тоді одному з кумів стає шкода сала і він каже: "Куме! Ти ось гостренького скуштуй, помідорчиків та огірочків!" [12]. На що другий кум відповідає: "Спасибі куме, але мені сало теж не тупе" [12]. У деяких варіантах куми їдять на полюванні. Варіюється сюжет також тим, що один із кумів – багатий, саме він і приніс сало. Інший – бідний, він приніс солоні огірочки. Відповідно до цього конфлікт між ними набуває соціального характеру: багатий постає жадібним, бідний – дотепним.

Взявши за основу означений сюжет народного анекдоту, письменник по-своєму проінтерпретував його в гуморесці "Вердловий гість" [5, с. 208]. Унікаючи описових конструкцій, він створює колоритну картину, яку вміщує в чотири рядки.

На відміну від народного анекдоту, в якому головними героями виступають куми, герої П. Глазового – сусіди. Автор не фокусує увагу читача на соціальній нерівності, натомість зміщує акценти в іншу площину. Щоб краще збагнути задум письменника, проаналізуємо назву твору "Вердловий гість". Передусім, слово "гість" жодного разу не наводиться в ньому. Однак воно свідчить про те, що автор конфлікт між сусідями-кумами замінює на конфлікт між гостем і господарем. Він зосереджує свою увагу на звичаях гостинності, щедрості, споконвік притаманних українським родинам, котрі, як ми бачимо далі, буде грубо порушено одним із сусідів через сало. У цьому криється весь драматизм і водночас комізм змальованої ситуації, адже ці одвічні

звичаї нехтуються заради "священної", так би мовити, для українців страви.

З іншого боку, епітет "вердловий", винесений у назву твору, характеризує одного з героїв (запрошеного гостя) очима іншого героя (сусіда-господаря). У такий спосіб він переводить конфлікт із площини викривально-сатиричної в гумористичну. Адже опис гостя здійснюється не прикметниками з яскраво вираженою негативною конотацією (такими як, наприклад, "жадібний" або "підступний"), а прикметником "вердловий", що свідчить про доброзичливо-іронічне ставлення автора до персонажа.

Щодо іншого героя – сусіда Опанаса – то його характеристика є більш красномовною. З першого рядка письменник створює образ "скупого" сусіда, який у завуальованій формі умовляє гостя: "Покуштуйте огірочки, вони гострі в нас..." [5, с. 208]. Епітет "скупий" дає вичерпну характеристику господарю. Нам одразу стає зрозумілою поведінка Опанаса: йому стало шкода сала, і він хитрощами намагається обдурити сусіда, припрошуючи їсти гостре. Проте його співбесіднику, характеристику якого П. Глазовий виносить у назву твору "Вердловий гість", очевидно, теж розуму не позичати. Його поведінка свідчить про те, що він здогадався про хитрощі сусіда: гість "спідлоба поглядає, дметься і сопе..." [5, с. 208]. А далі дає дотепну відповідь: "Краще буду їсти сало, хоч воно й тупе" [5, с. 208].

Як і в народному анекдоті, так і в гуморесці П. Глазового сюжет будується, з одного боку, на контрастному смаковому протиставленні гостроти солінь салу. З іншого боку, обігрується пряме і переносне значення прикметника "гострий": переносне значення гостроти, яке пов'язане зі смаковими відчуттями, дотепно тлумачиться гостем у прямому значенні, як таке, що здатне колоти. Тому і виникає опозиція "гостре" – "тупе".

Новаторство письменника виявляється в тому, як він уміло зміщує акценти, переводячи конфлікт у побутову площину. Лаконічно, дотепно, влучно, використовуючи мінімальну кількість художніх засобів, він передає комізм ситуації, сконденсувавши його в чотири рядки.

Різномісність таланту П. Глазового, його вміння переходити від дотепного гумору до гострої викривальної сатири виявляється в гуморесці "Українське сало". Сюжетом для цього твору, вірогідно, став анекдот, одну з версій якого викладаємо тут:

Летить українець в літаку і їсть сало. Підходить до нього естонець:

– Що це таке?

– Це сало, але ви його їсти не будете.

– А чому це?!

– Бо я не дам [2].

Проте інтерпретація письменника докорінно змінює народний зразок. Головним героєм гуморески є не просто українець, а український старенький дід. Це поглиблює ідейне навантаження гуморески. Адже він є втіленням народної мудрості, а в словах його прочитується позиція автора-патріота.

Події гуморески розгортаються в салоні лайнера, в якому старенький дід "уплітає" сало, що пахтить на весь літак. Цікаво, що, так би мовити, "прохачами" постають не люди іншої національності (як, наприклад, естонці у вищезазначеному анекдоті), а, на перший погляд, дідусяві співвітчизники. Принаймні стюардеса, яка просить сало спочатку для "командіра", а далі для другого пілота, аргументує своє прохання так: "Он – хохол і любіт сало. // Щирий патріот" [4, с. 96]. Абсурдність цієї характеристики полягає в тому, що вислів "щирий патріот" не сумісний з поняттям "хохол". Тож красномовна оцінка, якою стюардеса нагородила льот-

чиків, є вичерпною для діда. Не менш знаковою для нього є стилістично маркована лексика жінки, яка розмовляє російською мовою. Тому не дивно, що подібне прохання скуштувати сала викликає в пасажира бурхливу емоційну реакцію: "Настовбурчились у діда // Вуса, наче дріт. // – Він не буде їсти сала, – // Відмовляє дід" [4, с. 96].

Як бачимо, в обох випадках на своє прохання стюардеса отримує традиційну для анекдотичної основи твору відмову: "Він не буде їсти сала" [4, с. 96]. Проте письменник не лише переводить ідейну настанову твору з побутової площини в духовну, але й поглиблює її, будуючи сюжет довкола проблеми національного самовизначення, власної ідентичності. На відміну від народного анекдоту, в якому єдиною аргументацією відмови є небажання ділитися з представником іншої національності, у гуморесці такою причиною є відсутність національної свідомості у власних співвітчизників: "Той і цей не будуть їсти // Тому, що не дам. // Українцям дав би сала, // А хохлам – не дам!" [4, с. 97]. Отже, у другій гуморесці письменник виступає не стільки гумористом, скільки сатириком. Адже П. Глазовий вказує на вади українського суспільства, висміюючи й у такий спосіб викриваючи зденационалізовану частину українського населення.

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що одним із найважливіших чинників надзвичайної популярності П. Глазового серед українського народу був тісний зв'язок його творів із фольклором. Зокрема, письменник займався художньою обробкою зразків гумористичної народної творчості, серед яких анекдот виявився для нього найбільш цінним жанром.

Порівняльний аналіз гуморесок П. Глазового "Дермо", "Футляр", "Ласкава Варшава", "Вередливий гість" та "Українське сало" з народними першоджерелами дають нам підстави стверджувати, що авторська майстерність виявилася і на ідейно-тематичному рівні, і на рівні художніх засобів. Внаслідок художньої обробки письменником анекдотів деякі з них зазнали незначних змін ("Дермо", "Вередливий гість"), натомість інші були проінтерпретовані письменником цілком по-новому ("Футляр", "Ласкава Варшава", "Українське сало").

Список використаних джерел

1. Анекдот / Літературний словник-довідник / За ред. Р.Т.Гром'яка, Ю.І.Коваліва, В.І.Теремка. – К.: ВЦ "Академія", 2006. – 762 с.
2. Анекдоти. Режим доступу: <http://anekdotu.org.ua/ukrainian-people/letyt-ukrajinet-v-litaku-i-jist-salo.html>
3. Веселий оповідач. З додатками / Упор. Б.Грінченко. – Вінніпег: Накладом руської книгарні, 1918. – 105 с.
4. Глазовий П. Архетипи. Гумор. Сатира / П. Глазовий. – К.: МАУП, 2003. – 235с.
5. Глазовий П. Сміхологія: Книга для всіх, кому любий сміх / П. Глазовий. – 5-е вид., доп. – К.: ФОР "Стебляк", 2013. – 392 с.
6. Домчин В. Серйозна розмова / В. Домчин. – Дніпро. – 1979. – № 11. – С. 159.
7. Євтушенко В. А. Хто такий Павло Глазовий / В. А. Євтушенко. – К.: Діокор, 2005 – 144с.
8. З ким сміється Україна. Антологія українського сміху / Автор проекту і видання В. Чемерис. – К.: Український фітосоціологічний центр, 2009. – 660 с. – Режим доступу: <http://humour.ukrlife.org/antologia.html>
9. Кирчів Р. Етюди до студій над українським народним анекдотом / Р. Кирчів. – Львів: Інститут народознавства НАН України, 2008. – 268 с.
10. Українська народна сатира і гумор / За ред. Г. Нудьги. – Львів: Кн.-журн. вид., 1959. – 291 с. Режим доступу: <http://coollib.com/b/169807>
11. Українська співомовка / Ред. О. Є. Засенко та ін. – К.: Радянський письменник, 1986. – 347 с.
12. Українські жарти. Режим доступу: <http://ukrzarty.at.ua/>
13. Українські народні анекдоти, жарти, дотепи / Упор. П. Гальченко; О. Дей. – К.: Дніпро, 1967. – 383 с.

Надійшла до редколегії 26.06.15

Iu. Shkuratenco, Postgraduate Student
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv

THE PECULIARITIES OF THE LITERARY ADAPTATION OF UKRAINIAN NATIONAL ANECDOTES IN PAVLO GLASOVUY'S LITERARY HERITAGE

The reception of Ukrainian national anecdotes in Pavlo Glasovuy's literary heritage in the article is presented. A special attention to those Pavlo Glasovuy's humoresques, in which the author used national anecdotes, is paid. The peculiarities of the literary adaptation on the different levels of texts in Pavlo Hlazovyi's works in the article are presented.

Keywords: anecdote, plot, interpretation

Ю. Шкуратенко, асп.
Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко, Киев

ОСОБЕННОСТИ ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ОБРАБОТКИ НАРОДНОГО АНЕКДОТА ПАВЛОМ ГЛАЗОВЫМ

В статье рассматривается специфика художественной обработки П. Глазовым народных первоисточников, а именно анекдотов. Анализируются наиболее характерные примеры юморесок писателя, сюжетной основой которых являются анекдоты. Прослеживается специфика и степень литературной обработки их на всех уровнях художественного произведения.

Ключевые слова: анекдот, сюжет, интерпретация.